

De Kleurvaste Kameleon

De Kleurvaste Kameleon

Aldo D'Hoe

2020

Beefcake Publishing

‘Over alles een serieus oordeel willen hebben is een zware last.
Dat niet hebben leidt tot rust in de geest.’

naar: Yuval Noah Harari

‘Voor al aan humor ontbreekt het in de heilige boeken.’

Karel Jonckheere

‘Onnozelheid is het mooiste wat er is.’

Herr Seele

B L A F F E R D (°)

Hfdst 1	Geen lief boekele	9
Hfdst 2	Wel een lief boekele?	18
Hfdst 3	Brief aan Lukaku	28
Hfdst 4	De pauwenstaart	33
Hfdst 5	Weg met asbest(ose)	41
Hfdst 6	De Geile	44
Hfdst 7	Fans	58
Hfdst 8	Beklijvende bijscholing	63
Hfdst 9	Bromatologie	68
Hfdst 10	De ark van Noach * the making of *	79
Hfdst 11	Het einde der tijd(en)	86
Hfdst 12	Geneeskunst?	99
Hfdst 13	Aliens	105
Hfdst 14	Chauvinisme	114
Hfdst 15	Newtons appelboom	122
Hfdst 16	De jeugd van Jezus	133
Hfdst 17	Is IS te bestrijden?	141
Hfdst 18	Onze eco-onlogische voetafdruk	147
Hfdst 19	Trektangslingeren	160
Hfdst 20	Goed Gevoel	166
Hfdst 21	Geluk	171
Hfdst 22	Kapstok	177
Hfdst 23	Broeders en zusters	186
Hfdst 24	De koe bij de horens	190
Hfdst 25	Miskleun	199
Hfdst 26	Waar of niet waar?	208
Hfdst 27	Het Laatste Nieuwsblad	216
Slothfdst	Het laatste oordeel	225
Addendum 1	Ieder kruisje heeft zijn huisje	234
Addendum 2	Kunst met grote Ka	244
Nawoordje		252

(°) **blafferd** = **bladwijzer**

Gezien het intellectuele niveau van dit werkje zullen nog dergelijke hoog-technologische of taalkundig ongebruikelijke woorden voorkomen. Om lezers die op die gebieden minder beslagen zijn, niet verweesd achter te laten of om hen niet te noodzaken er om de haverklap Den Dikke [V.D.] of de Wiki [P.] bij te sleuren, zal dit (°)-teken te gelegener tijd opduiken. Woordverklaring van de betreffende terminologie vindt u dan onderaan de bladzijde. Mocht dat toch nog niet volstaan, kunt u altijd nog een ander boek lezen.

Iets wat eigenlijk sowieso aan te raden is.

GEEN LIEF BOELEKE

Als we gynaecologen en andere vruchtbaarheidsexperten mogen geloven [en dat doen we natuurlijk], dan heeft er bij de bevruchting een onwaarschijnlijk proces plaats.

De gemiddeld tweehonderd miljoen spermatozoïden in 's mans zaadlozing beginnen onmiddellijk na het startschot aan een overlevingstocht zonder weerga en een snelheidsrace op leven en dood.

Dat laatste zelfs nog letterlijker dan figuurlijk.

Reeds in de vagina legt de overgrote meerderheid er het bijltje bij neer door het zure milieu waarin ze worden uitgestoten. Naar verluidt is het vooral bij zuurpruimen een debacle. Die mogen al blij zijn als van de tweehonderd miljoen zaadcellen er één miljoen het overleven in hun onhebbelijk geboortekanaal (*Lieveke Goelens: "Mijn Vagina en ik" – Uitgev. De Olijke Ooievaar*).

Een aantal onfortuinlijke dikkopjes hadden van hun nieuwe omgeving zoveel verwacht en zijn zodanig ontgoocheld dat ze hals-over-dikkop naar buiten vluchten, maar daar dan godbetert in kleenex of wc-papier worden opgeslorpt, om even later te liggen zieltogen in wc-pot of pedaalemmertje.

Hoe miserabel kan je prille bestaan verlopen!!!

Ik zou bij deze dan ook alvast een kleine oproep willen doen tot enig mededogen en eerbied voor ongeboren levensvatbaarheid. Laat dus ook niet te veel 'zaad op de rotsen vallen' zoals men dat zo mooi zegt: sukkeltjes die terecht komen op plekken of in openingen die daarvoor niet bestemd zijn. Denk bijvoorbeeld niet dat in- of uitgang van het spijsverteringskanaal voor de stumpertjes aanlokkelijke alternatieven zijn. Dat mag dan misschien voor uzelf wél het geval zijn, zij hebben daar geen boodschap aan. Het biedt hen niet de minste kans op welke vorm van zelfontplooiing dan ook.

De dag van vandaag zijn onze katholieke gezagsdragers in deze kwestie de pedalen een beetje kwijtgeraakt, maar in het verleden hebben die Heren zich altijd opgeworpen als Beschermheren van onze zaadcelletjes en daarmee dus steeds een positieve noot in het debat gegooid. Niet alleen door de niet op voortplanting gerichte startschoten af te keuren (*'Asge gien doel hedt moedde nie schiete'* – Paus Pius XII in *gebreekkig Latijn tijdens zijn paasboodschap 1944*), maar ook door zelfbevelekking als een onfatsoenlijke dagelijkse zonde af te doen, en al evenzeer door de opvang van het bleke kwakje in allerlei latexartikelen als verwerpelijk te bestempelen. Want inderdaad, ook dat laatste is voor de sukkeltjes een horrorscenario. Beeldt u maar even in: ge wilt de race aanvatten, ge zijt klaar voor de battle en plots blijkt dat ge samen met miljoenen anderen in een veels te kleine ruimte met uw dikke kop tegen een soort plasticwand zit aan te botsen met, wazig zichtbaar door die wand, het onbereikbare beloofde land van de vrouwelijke intimiteit.

Nee lieve mensen, behoed ze voor dat alles, ze hebben het al moeilijk genoeg langs de voor de procreatie geëigende kanalen.

Zich door de stugge, slijmerige baarmoederhalspoort proberen te wringen schijnt immers ook al geen sinecure te zijn. En dus niet voor alle bronstige overlevenden weggelegd.

Daarenboven staan ze, eens in de baarmoeder aangekomen, ook nog eens voor het verschrikkelijke dilemma: neem ik de afrit naar de linker eileider of naar de rechter. Want zoals u weet: in een van beide zit die maand geen eitje op hete kolen.

Diegene die juist hebben gekozen [dat zijn er inmiddels slechts een honderdtal] beginnen vervolgens aan de eindeloze tunneltocht op zoek naar het beloofde land. In casu een hopelijk vers gesprongen eitje. Ik schrijf bewust 'hopelijk' en 'vers', want u weet dat de eitjesreserve maar a rato van een keer per maand wordt aangesproken en het kleinood blijft ook niet zo heel lang vers. In de tussentijden kunt ge zoveel startschoten lossen als ge wilt, er valt niets te bevruchten!

In de overgrote meerderheid van de gevallen komt er, als het ei en de tijd er rijp voor zijn, één winnaar uit de bus. Die met de sterkst slingerende staart of die met het geluk nergens te zijn verstrikt geraakt in eileiderplooiën of niet in een spermatozoidenopstopping te zijn vastgelopen zoals vertwijfelde automobilisten op een maandagmorgen op de Antwerpse Ring.

Meestal één winnaar dus want na diens indringing in het eitje zorgt het jonge koppeltje ervoor dat de eiwand onbinnendringbaar wordt voor het handvol aanstormende geklopten.

En dan begint het moleculair-kleine liefdesspel: de vermenging van de door ei- en zaadcel gedragen genen. Door een reeks mechanismen, onder andere een spel van recessief of dominant zijn, worden de eigenschappen van het wezentje-in-wording bepaald.

Het wordt dus een statistisch gezien ongelooflijk toeval hoe dat creatuurtje zal zijn en er later zal uitzien. Dat toeval is dat er net een eitje ontvankelijk was toen zaadcel A er aanstormde. Was collega B de gelukkige geweest, dan was de vrucht misschien uitgroeid tot een baldadige dronkaard, in plaats van tot een fantastische moeder-van-vijf. Of omgekeerd.

De door de genen bepaalde eigenschappen zijn natuurlijk zowel de fysische kenmerken [kleur van haar en ogen, grootte, platvoeten, zwakke lever...] als de psychische [slecht karakter, zo zot als een achterdeur, zachtmoedig als een pasgeboren lam, een of andere fobie...] en de talenten.

Het is over die laatste, de talenten, dat ik het graag even had gehad. Meer bepaald over de echt 'grote' talenten, diegene die er echt uit springen. Want ieder van ons heeft natuurlijk bepaalde zaken waar we goed in zijn: de ene kan het vrij goed uitleggen, de andere een beetje tekenen, een derde kan niet onaardig voetballen of zijn oorlellen doen bewegen en weer een andere kan goed sabreren (°). Nee, het gaat over de echt uitgesproken gevallen: Mozart, Michelangelo, Messi, Merckx, Mohamed, Mercury, Wally... [de volgorde is willekeurig gekozen].

Bij de creatie van die echt grote talenten is het toeval nog opmerkelijker. Stel je voor dat de naaste concurrent van de Einstein-spermatozoïde het gehaald had in de race naar het eitje.

Het was misschien een te-dom-om-te-helpen-donderen-blondje geworden.

Had de Hitler-zaadcel maar een slappere staart gehad...

(°) sabreren: Madame Clicquot sabreerde haar vent (= met een sabel de hals afhakken) en zette zijn drankenhandel verder. Onder eigen naam.

Sommige van de positieve talenten worden hooggewaardeerd in onze samenleving, andere minder of nauwelijks. Sommige maken van de bezitters helden, vedetten, multimiljonairs, aanbedenen. Uiteraard zijn er ook tallozen die hun talent niet benutten of er zelfs niet van op de hoogte zijn. Ik kan me inbeelden dat er op de wereld mensen rondlopen die nog beter zouden kunnen tennissen dan Federer of Nadal, maar nooit een tennisraket in hun pollen hebben genomen.

Naast de gewaardeerde zijn er ook de talenten die nergens toe leiden; waaraan in onze samenleving geen belang wordt gehecht, die geen financieel voordeel opleveren.

Ikzelf bezit zulk waardeloos talent. Het is er een zeer uitgesproken, maar ik kom er niet verder mee dan er enig plezier aan te beleven. Voor anderen zou het misschien bruikbaar zijn in een beroep of een hobby; voor mij heeft het daar niet toe geleid.

‘Mijn’ talent is het spontaan en gemakkelijk vinden of opmerken van vormen en figuren. In wolken, bergen, bomen, abstracte schilderijen, tekeningen...

Vooraf het ontdekken van menselijke gelaten of dierensilhouetten gaat als vanzelf.

Op strand of in de tuin naar de wolken starend bijvoorbeeld, ontwaar ik het een na het andere menselijk gezicht, een dierlijke vorm of snoet. Het ene wolctype leent zich daar beter toe dan het andere, maar soms is het zo indrukwekkend, vooral als er een menselijk gelaat tevoorschijn komt, dat het wel lijkt of er een soort communicatie tussen mezelf en het beeld ontstaat.

En wolken drijven af natuurlijk, maar meestal kan ik het beeld lang vasthouden en het gezicht onderscheiden, ook als het nog nauwelijks bestaat. Als ik dan het beeld aan anderen probeer aan te wijzen, lukt dat toch maar moeilijk, zelfs bij de voor mij meest indrukwekkende.

Enkele jaren geleden vormde een opening in de bladerdekken tussen twee bomen in onze tuin een prachtige mensenkop. Elke morgen bij het opstaan keek ik benieuwd door het venster om te zien of ie er nog was. Want kruinen groeien natuurlijk en worden verwaaid door natuur-elementen. Tot diep in de herfst, toen de kruinen al fel geteisterd waren, bleef ik ‘onze buur’ [zo was ik hem gaan noemen] toch nog opmerken. De lente nadien was ie weggegroeid. Ik miste hem toen een beetje.

Ook in bergachtige streken doet hetzelfde fenomeen zich voor: indianen, Vikings, beren, olifanten, leeuwen, zelfs octopussen, komen als vanzelf tevoorschijn in de rotscontouren.

Een paar decenia geleden ontstond er een korte rage met ‘driedimensionale’ prenten. Op het eerste gezicht gewone afbeeldingen van een straat, een landschap of iets non-figuratiefs.

Door verkeerd te focussen op die afbeeldingen kan men er figuren [die er in het 2D-beeld niet op te zien zijn] naar voren laten springen en er 3D's van maken. Een mens, een dier of een voorwerp komt als het ware uit de prent gestapt en het originele beeld gaat naar de achtergrond.

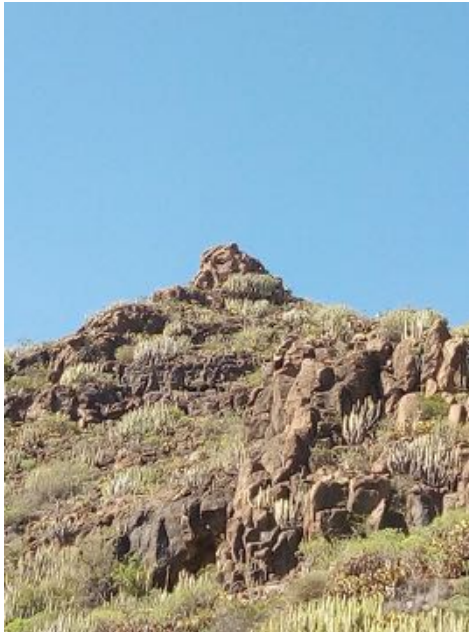
Terwijl het voor veel familieleden en kennissen onbegonnen werk was, kon ik als vanzelf de figuren ontdekken en de prent driedimensionaal laten worden. Zelfs ontdekte ik dat men dat evengoed ‘negatief’ kan doen. Namelijk de figuren naar de achtergrond laten gaan in plaats van ze naar de voorgrond te roepen.

Beter een grote in de lucht dan een kleine in de hand

Slapende Indiaan bij dageraad met ochtenderectie zoals alleen indianen die krijgen

Woedende Viking

Drinkende olifant

In deze wolkenformatie, mooi belicht door de zon, zie ik een paddenstoel. Het dunne gedeelte vormt de steel van de paddenstoel en het brede gedeelte bovenaan de hoed. Zie jij het ook?

In mijn humanioratijd was het nog de gewoonte dat in het laatste jaar een PMS-test (psycho-medisch-sociaal) werd afgenomen. Een test waarbij naar je kwaliteiten en talenten werd gespeurd om te proberen je voor de hogere studies in de passende richting te pushen.

Het enige dat ik me van het medisch onderzoek nog herinner is dat een assistente met de allure van een Duitse legercommandante moest nagaan of de voorhuid wel losjes genoeg over de eikel schoof om binnenkort startschoten beginnen af te vuren, terwijl haar aanblik en aanpak de goesting naar dat afvuren op dat ogenblik voor eeuwig leek te hypothekeren. Voor het overige bestond een der testen erin dat de mannelijke onderzoeker een boekje voorhield met beelden bestaande uit niets dan kleurrijke bolletjes en stippen. Het kwam erop aan er figuren in te ontdekken. Een kolfje naar mijn hand dus. Elke volgende bladzijde werd de opgave moeilijker, maar ik kon **alle** figuren uit de wirwar onderscheiden, ook de laatste bladzijde, de allermoeilijkste. Het was een haan; ik zag hem in een flits. Maar dat beeld ontsnapte me even snel als het was opgedoken, weer gewoon deel uitmakend van de veelkleurige bolletjes en er niet meer van te onderscheiden. De examinator vertelde me dat in zijn lange loopbaan ik de **enige** was die ooit die haan heeft kunnen ontdekken. En dat ook hijzelf, al wist hij dat het een haan was, die nooit heeft kunnen vinden. Hij vond het zo onwaarschijnlijk dat hij zelfs wat wantrouwig was wegens eventuele voorkennis.

Een bijkomend uitvloeisel van mijn talentje is het gemakkelijk ontdekken van gemeenschappelijke gelaatstrekken bij verschillende mensen. Vanop een terrasje naar mensen kijken mondt dan ook steevast uit in het ‘herkennen’ van kennissen, soms het vinden van ware dubbelgangers van sport-, film-, tv- of politieke figuren.

En zo ook bij kinderen natuurlijk. Van wie hebben ze de meeste trekken: van mama, van papa, van ome Jan? Als een gelijkenis niet zo duidelijk is, zie ik het soms zoals bij de haan in een korte flits. Om dan weer te verdwijnen.

Gisteren was op tv in *Van Gils en gasten* Delphine Boël te gast, naar aanleiding van een tentoonstelling van haar werk als kunstenares. Ik had het wel al eerder halvelings in de mot gehad, wellicht zoals velen, maar plots zag ik het overduidelijk. Even. Vanuit een bepaalde camera-stand. In een flits zoals bij de bolletjeshaan.

Daarom, Sire Albert, ik kan het je nu al met 100% zekerheid garanderen: als men er ooit in slaagt je DNA te vergelijken met dat van Delphine, zal blijken dat zij een lieve prinses is.
En geen lief Boëleke.